

have været i Besiddelse af, dersom vi letfindig havde styrket Folket ind i Tilstande, som man vanskelig vilde have kunnet overse i deres fulde Konsekvens, forinden man var kommen ind i dem. Jeg haaber imidlertid, at denne Forsfatningsfrid skal kunne undgaas, jeg haaber, at Samlingen skal kunne føres igjennem, uden at vi atter komme ind i saa sørgelige Tilstande som dem, hvori Regjeringen førte Folket ind den 12te April for to Aar siden; men noget Ansvar for, at saadanne Tilstande ikke komme igjen, kunne vi selvfølgelig ikke paatage os, saa meget mindre som et Blif paa denne Lovs Enkeltheder viser, at man fra Regjeringens Side paany har stillet meget store Krav til Folkets Bevillingsmyndighed og stillet Krav, som Befolkningen allerede gjentagne Gange har modsat sig. Jeg skal saaledes nævne Ministeriets Forordning om at opgive Afbetaling af Theatrets Gjæld, Ministeriets Forordning med Hensyn til Universitetet, dets Forordninger paa Forsvarsøfenets Omraade, hvor der atter iaar kræves meget betydelige Beløb, saasom til Paabegyndelsen af et meget stort Pantserflib og til andre større Forsvarsforanstaltninger, som vi ifjor ikke vilde gaa ind paa. Paa et enkelt Punkt skal jeg anerkjende, at Ministeriet har vist sig loyalt lige overfor Folkethingets Stilling ifjor, nemlig ved Paabegyndelsen af det Torpedoflib, som Folkethinget ifjor enedes med Landstthinget om i Stedet for den af Marineministeren fordrede pantsrede Kanonbaad. Følge den Plan, der i denne Henseende er bleven lagt, vil det Skib, der skal bygges, som Enhver let vil kunne overbevise sig om — jeg siger dette udtrykkelig, fordi jeg veed, at det for adskillige Medlemmer omkring i Landet har været vanskeligt at finde ud af, skjøndt de flere Gange og for Nogle Bedkommende allerede i Udvalget have faaet Forklaringer — jeg siger, at Enhver let vil kunne overbevise sig om, at den Plan, som Ministeriet agter at følge for dette Skibs Bygning, vil give en Skibstype, som er meget forskjellig fra, ja i alle Enkeltheder omtrent det Modsatte af en pantsret Kanonbaad. Dette er fuldstændig loyalt handlet af Regjeringen, og jeg tager ikke i Betænkning at anerkjende dette, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Regjeringen i Forbindelse med denne loyale Holdning har forlangt en ganske vist ikke meget, men noget høiere Bevilling til dette Skibs Fuldførelse, end den ifjor erklærede at kunde nøies med. Ifjor erklærede den erede Minister, — og det var i Genhold til den Erklæring, at Forslaget blev affattet —, at en Bevilling af cirka 2 Millioner var tilstrækkelig, men Fortolkningen af Ordet "cirka", tror jeg rigtignok — den erede Minister vil vistnok selv indrømme det — har undergaaet nogen Forandring siden ifjor, thi det Tal, som nu staaar, turde være en uheldig Forklaring af dette Ord. Der foreligger vel ikke nogen stor Forandring af Sum-

men, men jeg anser det dog for nødvendigt, at Udvalget maa gjøre dette Spørgsmaal til Gjenstand for Overveelse, inden det gaar ind paa Bevillingen til dette Skib. Der er et andet Spørgsmaal, som Udvalget vistnok ogsaa maa gjøre til Gjenstand for Overveelse iaar, og som det har søgt ikke at røre ved i de seneste Aar, nemlig Spørgsmaalet om Dyrtidsstillaget til Embedsmændene. Embedsmændenes Dyrtidsstillæg er bleven staaende uforandret i de sidste Aar, skjøndt det vistnok er utvivlsomt, at der er foregaaet en Nedgang i adskillige Priser i Forhold til den Tilstand, der fandt Sted, da Dyrtidsstillaget blev bevilget, samtidig med at de økonomiske Forhold i Landet ikke ere gunstige. Det vil derfor være nødvendigt, at det Udvalg, som faar med dette Spørgsmaal at gjøre — jeg siger ikke, at dette Tillæg ubetinget bør nedsettes, eller at dette strax skal stæ — tager under Overveelse, om det kan forsvares at lade disse Tillæg staa uforandrede, navnlig da vi til næste Aar ville faae samtlige Lønningslove til Revision, og det under alle Omstændigheder bør undgaas, at man gaar til disse Loves Behandling med det Præcedens, at et saadant Dyrtidsstillæg var staaet fast. Jeg anser det altsaa for nødvendigt, at Udvalget foretager en Undersøgelse af, hvorledes man skal kunne sikre sig imod, at et saadant Dyrtidsstillægs Opførelse paa Finantsloven skaber et Præcedens. — Jeg skal ikke gaa videre ind paa Enkeltighederne ved denne Behandling, fordi det ikke er min Hensigt i Detallen at præjudicere min egen eller muligvis Andres Stilling til denne Lovs anden Behandling. Jeg har derfor indskrænket mig til at antyde de Punkter, som vel væsentlig ville volde Vanskeligheder i denne Sag, og hvorpaa selve Finantsloven — det staa vi ikke inde for, jeg gjentager det — kan komme til at strande. Jeg skal slutte med at gjentage, at ligesom vi altid have staaet som Parti baade ifjor og før paa det Standpunkt ikke at ville fremtvinge nogen Konflikt, ikke at ville fremtvinge Tilstande i Landet, som kunde blive faretruende for Konge og Forsatning, saaledes staa vi ligeledes iaar urokelig paa det samme Standpunkt, som vi tidligere have indtaget; vor Østergiveness og Forhandlingsvillighed have sine bestemte Grændser, og vi staa som hidtil beredte til at forsvare Folkets berettigede Krav og hævde dets Bevillingsmyndighed. Jeg behøver ikke nærmere at præcisere det forenede Venstres Stilling, da disse Punkter ere saa klare og i flere Aar have været det, saa at der ikke er nogen Grund for mig til at fremkomme med nogen nærmere Udtalelse desangaaende. Jeg skal slutte med Ønsket om, at denne Finantslov maa blive til Lov og føre os frem ad Lovlighedens Vej; men med det Samme skal jeg gjentage, at, sker det ikke, vil Ansvarret komme til at ligge der, hvor det sidste halve Aars Begivenheder lægge det, nemlig paa dem, der enten ikke have benyttet eller have mod-